

Arrest

nr. 270 862 van 1 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 november 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2021 met refertenummer x

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2020 werd ingediend door :

(...)

+ partner:

(...)

+ 2 kinderen:

(...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen verwijzen naar de volgens hen relatief lange duur van hun verblijf in België, maar de duur van een verblijf op het Belgisch grondgebied vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die het hen nu bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken om terug te keren naar het land van herkomst om van daaruit een visumaanvraag D in te dienen. Het verblijf van betrokkenen is bovendien grotendeels illegaal. Mijnheer werd zelfs tot 2 keer toe gerepatriëerd naar Armenië wegens illegaal verblijf (in 2016 en 2019) en betekende een inreisverbod geldig tot 22.02.2019. In 2019 gaf mijnheer zonder weerstand gevolg aan zijn repatriëring omdat zijn grootmoeder in Armenië op dat moment ernstig ziek was. Ondanks een inreisverbod keerde hij op onbepaald tijdstip terug naar België. Hij ondernam daarna echter geen stappen om zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kenbaar te maken. Betrokkene meldde zich niet aan bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn. Het verblijf van betrokkenen werd toegestaan voor de duur van hun asielprocedure en de duur van een procedure 9ter. Mijnheer startte op 20.06.2008 een asielprocedure op. Deze procedure werd afgesloten met een negatieve beslissing op 25.01.2011. Mijnheer zijn vluchtmotieven werden ongelooftwaardig bevonden.

Mevrouw startte op 10.10.2014 een asielprocedure op. Deze procedure werd op 22.02.2016 afgesloten. De aanvraag 9ter die mijnheer had ingediend op 22.07.2009 werd ongegrond verklaard op 11.05.2011. De aanvraag 9ter die mevrouw had ingediend voor haar dochter G. (...) op 15.02.2018 werd ongegrond verklaard op 22.03.2018. Mijnheer heeft eerder al 3 aanvragen 9bis ingediend die allen onontvankelijk waren en mevrouw had eerder ook een aanvraag 9bis ingediend die ook onontvankelijk werd beslist.

Het feit dat hun kinderen recent naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch

een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De scholing van hun kinderen vindt trouwens plaats in illegaal verblijf. Betrokkenen tonen niet aan dat de belangen van de kinderen geschaad zouden worden door een terugkeer naar hun land van herkomst. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen en dus ook de kinderen hebben trouwens nog familie in Armenië.

De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, de cursus maatschappelijke oriëntatie en de inburgeringscursus en hun tewerkstellingsmogelijkheden op de Belgische arbeidsmarkt met verwijzing naar hun diploma's diamant- en edelsteenbewerker en kinderpsychologe) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Armeniërs moeten zich niet persoonlijk aanbieden voor hun visum D in Moskou. Ze kunnen dit perfect per post via DHL vanuit Armenië. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd.

Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou."

1.3. Op 22 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

(...)

nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten mijnheer toont niet aan dat hij zich op legale wijze op het Belgische grondgebied bevindt. Hij legt geen geldig internationaal paspoort voor die voorzien is van een geldig visum waarmee hij zich op legale wijze op het Belgische grondgebied mag bevinden."*

1.4. Op 22 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"mevrouw:

(...)

nationaliteit: Armenië

+ 2 kinderen:
(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw toont niet aan een geldig internationaal paspoort te bezitten voorzien van een geldig visum waarmee ze op legale wijze op Belgisch grondgebied kan verblijven.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten enig middel toe als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun mindeig'arige kinderen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een verblijf in België van respectievelijk thans 13 jaar én 7 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Armenië - waarmee hun kinderen, dewelke hier in 2014 én 2017 geboren werden, geen enkele band hebben én nog nooit geweest zijn én bovendien geen Armeense nationaliteit hebben ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kinderen hier geboren zijn én nog nooit in de land van herkomst van verzoekers zijn geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhinderend enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kinderen uitsluitend een binding met België hebben én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kinderen als gezin niet mogelijk is naar Armenië omdat hun kinderen geen Armeense nationaliteit hebben en bijgevolg geen Armeense reisdocumenten;

dat trouwens voor zover een aanvraag zou kunnen ingediend worden op de Belgische ambassade in MOSKOU verzoekers gehouden zouden zijn om in ARMENIË, te wachten op de beslissing, hetwelke - zoals in de praktijk blijkt - minstens maanden dikwijls méér dan 1 jaar in beslag kan nemen (zie in casu de aanvraag o.b.v. 9bis Vw. werd ingediend op 18.03.20 én de bestreden beslissing werd genomen op 22.09.21), juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien;

dat bovendien DVZ in identieke dossiers van andere families (bv. O.V. 6.630.775- 6435272 met kinderen geboren in 2011 én 2017 én O.V. 5.726.405-6.438.489 met kinderen geboren in 2009 én 2011) wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

dat voormelde dossiers zeker geen alleenstaand gevallen zijn en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 22.09.21 dan ook niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 22.09.21 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid aanhalen, besproken.

Daarnaast wordt in de tweede en de derde bestreden beslissing duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in de bestreden bevelen gesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij de verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partijen geen geldig internationaal paspoort voorleggen/bezitten dat voorzien is van een geldig visum waarmee zij zich op legale wijze op het Belgische grondgebied mogen bevinden.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat *in casu* aan de formele motiveringsplicht voldaan is, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. De verzoekende partijen betogen onder meer dat zij terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen op basis van artikel 9, §2 van de Vreemdelingenwet, dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar zij ten aanzien van hun land van herkomst ontworteld zijn en zij al een veel sterkere binding hebben met België en hun kinderen uitsluitend een binding met België hebben en anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van hen en hun kinderen als gezin niet mogelijk is naar Armenië omdat de kinderen geen Armeense nationaliteit hebben en bijgevolg geen Armeense reisdocumenten. De verzoekende partijen menen dat de eerste bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding.

2.8. Uit de eerste bestreden beslissing blijken geen motieven betreffende dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van de verzoekende partijen en hun kinderen als gezin naar Armenië niet mogelijk zou zijn omdat de kinderen geen Armeense nationaliteit hebben en bijgevolg geen Armeense reisdocumenten.

2.9. Uit de argumentatie van de verzoekende partijen blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van de aanvraag van 18 maart 2020 om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat hem een onvolledig, niet-geïnventariseerd administratief dossier werd overgemaakt. De aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 18 maart 2020 bevindt zich niet in het administratief dossier. Er is mailcorrespondentie van 2 juli 2020 terug te vinden van de betrokken gemeente waarin wordt vermeld "*Hierbij bezorg ik u in bijlage het verzoek op grond van artikel 9 bis.*". Een herhaaldelijke en grondige doorname van het niet-geïnventariseerd administratief dossier levert echter niets op buiten een kopie van een enveloppe (met poststempel van 20 maart 2020) waarvan kan vermoed worden dat deze de aanvraag van 18 maart 2020 bevatte. De verblijfsaanvraag van 18 maart 2020 zelf ontbreekt.

Gelet op het feit dat de Raad om de kritiek van de verzoekende partijen te kunnen beoordelen, dient na te gaan welke elementen de verzoekende partijen hebben aangebracht in hun aanvraag van 18 maart

2020 om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en voormelde aanvraag zich niet in het administratief dossier bevindt, kan de Raad, bij gebrek aan een volledig administratief dossier, niet nagaan of de verwerende partij bij de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Daar de administratie deze essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidcontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

2.10. Derhalve dringt de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich op.

2.11. Aangezien de bestreden bevelen op dezelfde dag, met name op 22 september 2021, werden genomen als de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien deze beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht via het aangetekend schrijven van 30 september 2021, blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Er werd pas tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten besloten nadat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beschikt over de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij zij heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar Armenië verhinderen.

Aangezien uit de bespreking van het enig middel is gebleken dat niet kan nagegaan worden of alle aangevoerde buitengewone omstandigheden werden onderzocht moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat de verzoekende partijen mogelijk elementen hebben aangevoerd die mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.12. Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De nietigverklaring van de bestreden beslissingen dringt zich op. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER